

„Abby Jimenez žodžiai...
nubarsto gyvenimą
humoru ir šiluma.“

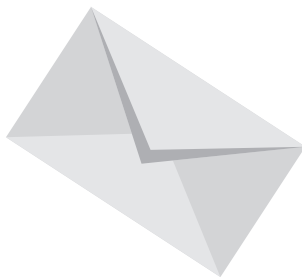
Ali Hazelwood

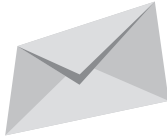
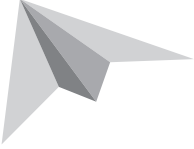
MEILĖ IŠTINKA

ABBY JIMENEZ

MEILĖ IŠTINKA

Iš anglų kalbos vertė

Asta Buckiūnaitė

ABBY JIMENEZ

Turinio gairės

Ši knyga artima mano širdžiai dėl daugelio priežasčių, bet, prieš jums pasineriant į jos puslapius, noriu užsiminti, kad pagrindinė veikėja praeityje patyrė išdavystės skausmą, knygoje paliečiamos jautrios nėštumo komplikacijų ir savižudybės temos. Taip pat čia susipažinsite su veikėju, kurį kamuoja nerimo sutrikimas. Tačiau, nepaisant šių sunkių temų, skaitydami juoksitės ir pabaiga bus laiminga. Daugiau turinio gairių rasite mano „Goodreads“ puslapyje. Dėkoju, kad skaitote, ir tikiuosi, kad knyga jums patiks.

Nuoširdžiai
Abby

Mano nuostabiam vyrui Carlosui, kuris slaugė mane labai sunkiu metu. Ačiū, kad niekada man nekenkei.

1 skyrius

Brijana

– Jį vadina daktaru Giltine.

Džoslina dramatiškai vėrė mane žvilgsniu kitapus slaugytojų posto, kur prie kompiuterio pildžiau pacientų korteles.

Dirstelėjau į ją virš ekrano ir nusukau akis.

– Duok jam laiko, – suniurzgiau, barškindama klavišus. – Tas vaikinaiš čia dar tik vienuolika valandų. Šiandien jo pirmoji diena.

– Čia ir esmė, – šnabždėjo ji. – Jo žudymo koeficientas – šimtaprocentinis.

Vyptelėjau nepakeldama akių.

– Nevalia jo taip vadinti. Nereikia, kad pacientai girdėtų, kaip slaugytojai šnabždasi apie daktarą Giltinę.

– Ar galim jį vadinti daktaru G.?

– Ne.

– Kodėl?

– Nes daktaras G. primena G tašką.

Džoslina atsiduso.

– Na gerai, bet kalbu rimtai. Jis kelia nerimą. Juk mirė šeši pacientai!

Žvilgtelėjau į laikrodį.

– Mes dirbam Skubiosios pagalbos skyriuje, Džoslina. Tai – ne naujiena.

– Ar ne tu turėtum būti Skubiosios pagalbos skyriaus vedėja? Argi ne tavo *darbas* tirti tokius dalykus?

Paspaudusi tašką kompiuterio klaviatūroje, pakėliau akis.

– Doktoras Gibsonas dar neišėjo į pensiją, o valdyba dar nebalsavo dėl kandidato į jo postą, todėl ne, tai – ne mano darbas.

– Bet bus. Tikrai jį gausi, – neatlyžo Džoslina. – Ar nemanai, kad turėtum pasiruošti išsvajotam darbui ir sustabdyti skerdynes? – Ji atsitraukė ir sukryžiuavo rankas.

Pajutau, kaip tarsi iš po žemių mane žvilgsniais veria tuzinas nematomų slaugytojų akių. Džoslina buvo pasiūsta kaip ambasadorė. Jei slaugytojai ką nors nutvėrė, taip lengvai nepaleis. Vargšas vyrukas. Jam čia *nepatiks*.

Lėtai atsidusau.

– Pirmas pacientas buvo devyniasdešimt šešerių senolis sutrikusia širdies veikla. Antrasis – aštuoniasdešimt devynerių insulto auka su nurodymu negaivinti. Trečiąjį atgabeno po automobilio avarijos; mačiau jo rentgeno nuotrauką – tik Dievas būtų galėjęs išgelbėti to žmogaus gyvybę. Ketvirtas pacientas buvo atvežtas su šautine žaizda galvoje – turbūt nereikia priminti, kad tokia devyniasdešimčia procentų atvejų yra mirtina. Atgabenta auka buvo komos būsenos, smegenų kamienas nerodė jokių funkcijos požymių. Penktasis sirgo vėžiu, o šeštojo

sepsis buvo taip išplitęs, kad šis pacientas merdėjo jau atgabenus. – Pažvelgiau jai į akis. – Tai. Ne. Jo. Kaltė. Kartais taip nutinka.

Džoslina kietai sučiaupė lūpas.

– Kartais. Bet ne pačią pirmą dieną.

Negalėjau neigti. Tikimybė ganėtinai menka. Bet vis tiek.

– Tiesiog... siųsk man visus naujus pacientus, gerai? – atsidusau. – Jam liko tik valanda. Ir nevadink jo daktaru Giltine. Prašau.

Slaugytoja sušnairavo.

– Žinok, jis nemandagus.

– Kuo nemandagus?

– Jis liepė Hektorui padėti telefoną į spintelę. Tu niekada neliepi mums pasidėti telefonų.

– Ar Hektoras vėl patyrė epinį išsiskyrimą su Chosé? Tikriausiai kas penkias sekundes tikrina telefoną. Manau, ir aš būčiau liepusi jį pasidėti.

Atsivėrė aštuntosios palatos durys ir iš jos išėjo brunetas juoda uniforma. Jis buvo atsisukęs nugarą į mane, todėl nemačiau veido. Stebėjau, kaip nusimovė pirštines ir numetė jas į pavojingų atliekų dėžę. Suspaudė nosies nugarėlę, giliai įkvėpė ir nuleidęs galvą patraukė rūbinės link.

Jam įkandin iš palatos išėjęs Hektoras atsisuko, iškėlė septynis pirštus ir pro dantis įtraukė oro.

Džoslina metė į mane išraiškingą žvilgsnį: „O ką aš tau sakiau?!“ Papurčiau galvą.

– Jokių daktarų giltinių. Dabar eik ir nuveik ką nors produktyvaus.

Ji timptelėjo lūpa, bet išėjo.

Skimbtelėjo mano mobilusis.

Aleksis parašė žinutę: *Noriu aplankyti tave 19 d.*

Atrašiau: *Man viskas gerai.*

Melavau. Nenorėjau kviesti besilaukiančios geriausios draugės tiesiai iš šilto medaus mėnesio glėbio į apleistą vaiduoklių irštva, kokia virto mano gyvenimas. Per daug ją mylėjau, kad tempčiau į savo liūną.

Telefonas rankoje ėmė skambėti.

Pakilau nuo kėdės, nėriau į tuščią kabinetą ir atsiliepiu.

– Sakau tau – man viskas gerai.

– Kurgi ne. Atvažiuosiu. Kada baigsi darbą?

– Aleksis... – suaimanavau. – Tenoriu apsimesti, kad ta diena yra kaip ir visos kitos.

– Ta diena *visai* nepanaši į visas kitas. Tą dieną bus galutinai patvirtintos tavo skyrybos. Svarbi akimirka.

– Nėkrėsiu jokių nesąmonių. Neskambinsiu jam girta. Neprisilaksiu ir neapsivėmsiu.

– Labiau nerimauju, kad apmėtysi jo langus Molotovo kokteiliais.

Suprunkščiau.

– Bijau, kad nerimauti yra ko, – sumurmėjau.

Kai kalba pasisukdavo apie Niką, negalėjau pasigirti stojiška ramybe ir racionaliu elgesiu. Norėčiau patvirtinti, kad nesuvokiamos išdavystės ir širdgėlos akivaizdoje, galiausiai sužinojusi, kad jis mane apgaudinėja, elgiausi šaltakraujiškai ir gracingai, kaip tikras orumo įsikūnijimas. Nors iš *tikrųjų* praradau sumautą sveiką protą. Nuleidau vestuvinį žiedą į klozetą ir balikliu palaisčiau

jo kambarines gėles. Paskui paskambinau jo motinai pranešti, kokį vyrą ji užaugino, – ir tai buvo tik pradžia. Net pati buvau šokiruota, kaip žemai sau leidau pulti. O mano nuodėmingų gelmių žemumos buvo tokios gėdingos, kad draudžiau Aleksis iki šiol apie tai kalbėti.

– Jei tądien nesiruoši eiti į pasimatymą, užsuksiu pas tave, – nepasidavė draugė.

– Cha. Kur jau ne.

Atsisėdau ant neštuvų ir pasirėmiau kaktą delnu.

Po išsiskyrimo su Niku susidūriau su pačiais blogiausiais bičiais per visą interneto istoriją. Pastaraisiais metais tinderyje persijojau tiek daug šiukšlių, kad Nikas prieš juos atrodė tarsi žavusis princas.

– Vis dar nesiseka? – paklausė ji.

– Praėjusį mėnesį ėjau į pasimatymą su vaikinu, kurio automobilyje teismo įsakymu buvo įmontuotas alkotes-teris, nes jis dažnai vairavo išgėręs. Jis paprašė manęs papūsti, kad jo automobilis užsivestų. Kitas tipas į pasimatymą prie kavos puodelio atėjo su svastikos tatuiruote ant kaklo. Per paskutinį pasimatymą „Benihana“ restorane išdygo vyruko žmona, apie kurią nė nenutuokiau, ir paklausė, ar jis štai tokiems reikalams mėto pinigų, kuriuos teigė išleidžiąs vaikų mokyklinėms prekėms. Jis man sakė neturįs vaikų. Žmona greičiausiai pasiknaisiojo jo telefone.

– Šlykštu.

– Nė neįsivaizduoji, kaip tau pasisekė, kad sutikai Danielių. Rimtai. Paaukok pasimatymų dievams už tokią dovaną. – Pažvelgiau į laikrodį. – Turiu eiti, budžiu. Paskambinsiu po darbo.

– Gerai. Bet tikrai paskambink, – prisaikdino Aleksis.

– Tikrai paskambinsiu.

Baigiau pokalbį. Akimirką nejudėdama spoksojau į sieną. Ten kabėjo skausmo vertinimo lentelė. Piešti veidukai skirtingomis išraiškomis, atspindinčiomis skausmo lygį. Žalias besišypsantis – virš nulio. Raudonas verkiantis – virš dešimtuko.

Įbedžiau akis į dešimtuką.

Stengiausi per daug negalvoti apie devynioliktą dieną. Tikėjau, kad jei nekreipsiu dėmesio į šią datą, galbūt man pasiseks ir po kelių dienų ji bus praėjusi, ir tik tada susivoksiu, kad toji diena jau praeity. Kai skyrybos bus patvirtintos, nedaug kas tepasikeis. Su Niku išsisiskyrėm jau prieš metus. Dabar laukia tik oficialus dokumentas.

Bet vis tiek.

Galbūt Aleksis buvo teisi ir man nereikėtų būti vienai. Tuo atveju, jei širdgėla netikėtai prisėlintų ir smogtų tiesiai į krūtinę.

Paskutinė darbo valanda praėjo be incidentų. Priėmiau vienintelį pacientą ir niekas nemirė. Bet, tiesą sakant, tasai pacientas buvo mūsų nuolatinis Nunčiakų bičas su dar vienu smegenų sukrėtimu, taigi dievai man šypsojosi.

Jau ruošiausi baigti darbą, kai sugrįžo Džoslina.

– Gibsonas nori dabar su tavimi pasikalbėti. – Jos akys žibėjo. – Štai ir viskas! – sudainavo ji. – Jis perleis tau pareigas.

Gibsonas vadovavo Šiaurės vakarų karalystės liginės Skubiosios pagalbos skyriui.

Ši mėnesį jis išeis į pensiją. Teoriškai išėjo į pensiją beveik prieš metus. Aleksis perėmė šias pareigas, o jis išėjo iš darbo. Po mėnesio ji persikraustė į savo naujojo vyro miestelį vidury dykynės ir atidarė savo kliniką, todėl Gibsonas sugrižo vadovauti skyriui.

– Valdyba dar nenubalsavo, todėl abejoju, – atsakiau. – Bet vertinu tavo pasitikėjimą.

Tačiau galvoje toptelėjo viltis, kad galbūt jis perleis šį postą *man*.

Daugiau niekas į jį nepretendavo. Kitų kandidatų nebuvo. Ar valdybai apskritai reikėjo balsuoti? Apie ką dar Gibsonas norėtų su manimi pasikalbėti, jei ne apie tai?

Ėjau koridoriumi link Gibsono kabineto su jauduliu širdyje. Žinojau, kad gavus naujas pareigas lauks didelis krūvis. Šešios dienos per savaitę, aštuoniasdešimt ar net daugiau valandų darbo. Bet buvau pasiruošusi. Šiaurės vakarų karalystės ligoninė – tai visas mano gyvenimas. Galėčiau dirbti visu pajėgumu.

Pasibeldžiau į jo kabineto durų staktą.

– Sveikas. Kvietei?

Gibsonas pakėlė akis ir šiltai nusišypsojo.

– Užeik.

Jis sėdėjo už rašomojo stalo, žili plaukai buvo tvarkingai sušukuoti atgal. Priminė mielą senelį. Jis man patiko. Visi jį mėgo. Gibsonas vedėju dirbo nuo neatmenamų laikų.

– Uždaryk duris, – tarstelėjo, pasirašinėdamas dokumentus.

Atsisėdau ant kėdės priešais jį.

Baigęs tvarkyti popierius, Gibsonas padėjo juos į šalį ir nusišypsojo.

– Kaip laikaisi, Brijana?

– Gerai, – žvaliai atsakiau.

– O tavo brolis Benis?

Pakraipiau galvą.

– Gerai, kiek tik įmanoma.

– Džiaugiuosi tai girdėdamas. Nepavydėtina padėtis.

Bet jį supa puikūs gydytojai.

Linktelėjau.

– Šiaurės vakarų karalystės ligoninė – pati geriausia.

Kad jau prabilom apie tai – nekantrauju pradėti. Na, nenoriu pasakyti, kad laikiu, kol išėisi, – pridūriau.

Gibsonas sukikeno.

– Ar bus balsuojama? – paklausiau. – Kitų kandidatų nėra.

Jis pirštais persibraukė pilvą.

– Būtent apie tai ir norėjau pasikalbėti. Noriu tau ką pasakyti asmeniškai. Nusprendžiau dar kelis mėnesius atidėti pensiją.

– Oi, – stengiausi nuslėpti nusivylimą. – Maniau, kad judu su Džodi persikraustot į vilą Kosta Rikoje.

Jis nuoširdžiai nusijuokė.

– Planuojam. Tačiau džiunglės dar palūkės. Prieš balsavimą norėčiau suteikti visiems šiek tiek laiko susipažinti su daktaru Madoksu. Taip būtų sąžininga.

Sumirksėjau.

– Atsiprašau – su kuo?

Jis linktelėjo galva mano skyriaus link.

– Daktaras Džeikobas Madoksas. Pradėjo dirbti šian-dien. Pastaruosius kelerius metus vadovavo Vakarų me-morialinės ligoninės Skubiosios pagalbos skyriui. Puikus vaikas ir geras specialistas.

Trumpam netekau amo ir kalbos dovanos.

– Atidedat balsavimą? Dėl jo?

– Na, kad komanda galėtų susipažinti.

– Kad padėtų jam iškilti, – rėžiau tiesiai šviesiai.

Gibsoną mano reakcija nustebino.

– Ne, kad būtų sąžininga. Abu žinom, kad šis reikalas susijęs ir su populiarumu, o Džeikobas nusipelno sąži-ningo šanso.

Negalėjau patikėti savo ausimis.

– Vadinasi, kalbi rimtai. Atidedi balsavimą, kad su-teiktum jam daugiau galimybių užimti šį postą. Aš čia dirbu jau *dešimt* metų.

Gibsono veidas surimtėjo.

– Brijana, turiu atsižvelgti, kas geriausia skyriui. Vi-sada geriau, kai galima rinktis. Anaiptol jokia šlovė gauti darbą be konkurencijos.

– Esmė ne konkurencija. Tai būtų pagrįsta nuopelnais. Dešimt metų nuopelnų.

Jis žvelgė į mane kantriai.

– Žinai, Aleksis nebuvo vienintelė kandidatė. Konku-rencija yra sveika. Jei darbas skirtas tau, jis bus tavo ir po trijų mėnesių.

Stengiausi ramiai kvėpuoti pro nosį. Prireikė milži-niškų pastangų, kad susitvardyčiau neišrėkusi: „Darbuo-tojai vadina jį daktaru Giltine!“

– Viso labo tik trys mėnesiai, – tęsė Gibsonas. – Tada nubalsuosim, aš išvyksiu į kokį nors paplūdimį gerti kokteilų iš kokosų, ir tikiuosi, kad tu irgi atsidursi ten, kur nori būti. Mėgaukis ramybe prieš audrą, neskubėk. Praleisk laiko su Beniu.

Tvardydamasi lėtai iškvėpiau.

Gibsonas tikriausiai pažinojo šį daktarą Giltinę. Turbūt jiedu – draugai. Tikriausiai kartu žaidžia golfą ar panašiai. Visas šis reikalas kvėpia nepotizmu. Ar turiu iško rinktis? Jei Gibsonas nusprendė dar neišeiti į pensiją, nieko negalėjau padaryti.

– Ačiū, kad pranešei, – tariau griežtu tonu. Atsistojau ir išėjau iš kabineto.

Vos įsėdusi į automobilį paskambinau Aleksis.

– Nekenčiu to naujo tipo, – suvaitojau, vos tik draugė atsiliepė.

– Na, labas ir tau.

– Jį pravardžiuoja daktaru Giltine. Šiandien jis nužudė septynis pacientus. *Septynis*. Pačią pirmąją dieną.

– Nutinka ir taip. – Aleksis man pasirodė išsiblaškiusi.

– Gibsonas delsia išeiti į pensiją, kad naujokas gautų šansą pretenduoti į vadovo postą. Čia sušiktas šovininis sprendimas.

– Aha, aha, – sumurmėjo ji.

Sekundę klausiausi. Iš siaubo krūptelėjau.

– O Dieve! Ar jūs glamžotės? Kol aš kalbu telefonu?!

Ji ir Danielis amžinai buvo prilipę vienas prie kito. Spėjau, kad išlenda iš lovos tik tam, kad retkarčiais pavalgytų.

Pasitryniau smilkinį.

Meilė ištinka

– Ar gali savo vyrą pasiųst į šaltą dušą ir pasikalbėti su manimi? Man krizė.

– Atsiprašau, luktelk. – Aleksis kažką sušnabždėjo ir sukikeno. Tada *jis* sukikeno.

Užverčiau akis ir laukiau. Šie metai tikrai įeis į mano juodžiausių metų istoriją – akivaizdu.

Išgirdau, kaip kitame ryšio gale užsidarė durys ir Aleksis grįžo prie pokalbio.

– Gerai. Aš jau čia. Klok.

– Tai štai, naujasis gydytojas yra kažkoks šaunuolis perėjūnas iš Vakarų memorialinės ligoninės. Spėju, kad jis ten dirbo vedėju, todėl Gibsonas nori atidėti balsavimą, kad visi galėtų jį geriau pažinti. Tas vyrukas – visiškas asilas, slaugytojai jo nekenčia...

– Jei slaugytojai jo nekenčia, nėra ko nerimauti.

– Net ne čia esmė! Kaip manai, ar Gibsonas taip elgtųsi, jei naujokė būtų moteris?

Girdėjau, kaip Aleksis spaudo mikrobangų krosnelės mygtukus.

– Na, taip. Tikiu, kad Gibsonas – sąžiningas žmogus. Neįsivaizduoju, kad jis diskriminuotų dėl lyties.

– Turėtum palaikyti *mane*.

– Palaikau *tave*. Paklausk, netikiu, kad pati nesupranti. Jis daro tau paslaugą – leido pasidžiaugti vasaros mėnesiais, neįklampus iki ausų skyriuje aštuoniasdešimt valandų per savaitę. Beniui dabar tavęs išties reikia. Bus tik geriau, jei artimiausius kelis mėnesius, kol jis pasitaisys, būsi laisva.

Nutilau. Su Beniui viskas klostėsi taip, kad tikriausiai jį matysiu tiek pat dažnai Skubiosios pagalbos skyriuje,

kiek ir namie. Nurijau ašarų gniutulą, kuris visada susikaupdavo gerklėje, vos tik pagalvodavau apie savo jaunėlių brolių.

– Tai kaip tas naujasis vyrukas atrodo? – paklausė Aleksis, aiškiai keisdama temą.

– Neturiu supratimo, – sumurmėjau. – Panašus į šešėlių demoną. Kiekvieną kartą, kai tik įžengiu į palatą, kurioje jis yra, tas išeina pro kitas duris. Keletą kartų mačiau jo pakaušį, bet tik tiek.

– Nesusipažinot, vos jis pradėjo darbą?

– Na, *ketinau*. Tačiau nuo pat pirmos minutės užgriuvo darbai. Kai viskas nurimo, jo neradau. Panašu, kad tas tipas laisvu metu, kai neskelbia žmonių mirusiais, slepiasi kažkur sandėliuke.

– Klausyk, – tarė Aleksis, grįždama prie temos, – visi tave mėgsta. Pareigos atiteks tau, nesvarbu, kas bus kitas kandidatas. O tas naujasis vaikinai? Duodu jam mėnesį. Slaugytojai suės jį gyvą. Iki vasaros pabaigos tapsi pirmąją salvadorietę vedėja Šiaurės karalystės ligoninės istorijoje, *te lo prometo**.

Aleksis kalbėjo trimis kalbomis. Anglų, ispanų ir gestų. Ji – tikra šaunuolė, pasaulinio garso filantropė iš prestižinės šeimos ir optimistė.

Girdėjau, kaip ji atidaro mikrobangų krosnelės dureles.

– Ei, atvažiavusi iškepsiu tau bandelių, – pažadėjo bičiulė.

Dabar ji dar ir kepė. Nors nuotaika buvo bjauri, išspaudžiau šypsena. Aleksis, kepanti bandeles, prilygo

* Pažadu tau (isp.). (Čia ir toliau – vert. past.)

Meilė ištinka

man, lauke kirviu kapojančiai malkas, – greičiau pragaras užšals, nei taip nutiks. Sutikusi Danielių ji tikrai pasikeitė – į gerąją pusę.

Atsirėmiau alkūne į automobilio dureles ir parėmiau ranka galvą. Pajutau, kaip rimstu. Mano geriausia bičiulė visada mokėjo mane nuraminti. Kartais to nekenčiau. Būdavo akimirku, kai norėjau tiesiog išsižeisti ir apimta įsiūčio veržtis pirmyn. Džiaugiausi, kad gebėjau išlaikyti įniršį, ypač per pastaruosius metus. Pyktis yra galingas kuras. Motyvuojantis. Stiprinantis.

Vienintelė pykčio problema yra ta, kad jis degina karštai ir greitai. Yra nelinkęs degti ilgai.

Ilgai dega liūdesys. Sielvartas. Nusivylimas.

Supratau, kad bijau, jog būtent šitai nutiks devynioliktą dieną. Skyrybos bus galutinai įteisintos, mano įniršis pagaliau išdegs, ir iš manęs teliks pelenai.

Saujelė pelenų.

Sudomino? Pirkite knygą

MEILĖ IŠTINKA

bene geriausia kaina **ČIA**

2023 m. „Goodreads Choice“ apdovanojimai. Geriausios romantinės knygos nominantė.

Gydytojos Brijanos Ortiz gyvenimas rimtai pašlijo. Jos nusipelnytas paaukštinimas tikriausiai atiteks naujam gydytojui, kuris jau ir taip yra ją užknisęs. Bet kai visata, regis, siunčia visus įmanomus neapykantos signalus, gydytojas Džeikobas Madoksas viską apverčia aukštyn kojom... parašęs Brijanai laišką.

„Spindinti proza,
meisteriškas siužetas...
šiuolaikinio romano
aukso grynuolis.“

Publishers Weekly

Ir tai išties šaunus laiškas. Įrodantis, kad Džeikobas iš tiesų nėra siųstas paties Šetono. Dar blogiau – jis, pasirodo, fantastiškai šmaikštus ir neįtikėtinais simpatiškas vaikinai, kuriam tiesiog nesiseka padaryti gero pirmo įspūdžio. Netikėtai įjėdu su Bri ima keistis laiškais ir dalytis pietumis. Ji susirūpina, kaip reikės atsispirti šiam romiam ir seksualiam gydytojui... Ypač po to, kai jis paprašo paslaugos, kurios Brijana negali atsakyti.

„Jimenez – tikras talentas.“

*Emily Henry, THE NEW YORK
TIMES bestselerio
„Book Lovers“ autorė*

9 786090 309650

